

Sygn. akt VII U 101/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 stycznia 2016 roku.

Sąd Okręgowy w Lublinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Grażyna Cichosz

Protokolant st. sekr. sąd. Małgorzata Sobczuk

po rozpoznaniu w dniu 18 stycznia 2016 roku w Lublinie

sprawy S. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

o prawo do renty wypadkowej

na skutek odwołania S. M.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

z dnia 17 grudnia 2013 roku znak (...)

zmienia zaskarżoną decyzję i ustala S. M. prawo do trwałej, częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy od dnia 07 października 2013 roku.

Sygn. akt VII U 101/14

UZASADNIENIE

S. M. wniósł odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 17 grudnia 2013 roku, odmawiającą mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy na dalszy okres, ze względu na niestwierdzenie u niego dalszej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem po 31 sierpnia 2013 roku.

W uzasadnieniu odwołania ubezpieczony podniósł, że jego niezdolność do pracy na dalszy okres związana jest z wypadkiem przy pracy (k. 2-6).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując argumentację zawartą w decyzji (k. 9).

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

S. M. w okresie od 1 września 1999 roku do 31 listopada 2003 roku był uprawniony do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy oraz z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy od 1 grudnia 2003 roku do 31 sierpnia 2013 roku. W dniu 7 października 2013 roku wnioskodawca złożył wniosek o rentę na dalszy okres. Rozpoznając wniosek organ rentowy uznał, iż obecny stan zdrowi wnioskodawcy uzasadnia częściową niezdolność do pracy, jednakże nie pozostającą w związku z wypadkiem przy pracy (niesporne).

W dniu 4 marca 1999 roku w czasie pracy, w wyniku upadku z wysokości wnioskodawca doznał urazu wielonarządowego w tym złamania kostek lewej nogi, złamania kręgu L2, złamania nasady bliższej prawej piszczyki. Złamanie kostek lewej nogi leczono operacyjnie, natomiast pozostałe obrażenia narządów ruchu były leczone nieoperacyjnie. W miarę upływu lat rozwinęły się dodatkowo pourazowe zmiany zwyrodnieniowe lewego stawu skokowo-nogowego, prawego kolana, a także na poziomie górnego odcinka kręgosłupa lędźwiowego. Obecnie wnioskodawca ma trudności z chodzeniem z powodu ograniczenia ruchomości lewej stopy i prawego kolana. Wnioskodawca w związku z wypadkiem ma ograniczenie wydolności ruchowej kręgosłupa, kończyny górnej z niewielkim ograniczeniem zginania i prostowania lewego łokcia, ograniczenie ruchów obrotowych lewego przedramienia. Zmiany na poziomie prawego kolana, lewego stępu i górnego odcinka kręgosłupa lędźwiowego pozostają w związku z wypadkiem przy pracy z dnia 4 marca 1999 roku.

Stan zdrowia ubezpieczonego powoduje, że był on od 1 września 1999 roku do 31 listopada 2003 roku całkowicie niezdolny do pracy w związku z wypadkiem przy pracy oraz od 1 grudnia 2003 roku do 31 sierpnia 2013 częściowo niezdolny do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. Obecny stan zdrowia wnioskodawcy powoduje, że jest nadal trwale częściowo niezdolny do pracy od 1 września 2013 roku i niezdolność ta powstała w związku z wypadkiem przy pracy (opinie biegłych ortopedy i neurologa k. 28, 64).

Opinia biegłych oraz opinia uzupełniająca, odnosząca się do zastrzeżeń organu rentowego w sposób szczegółowy omówiły schorzenia wnioskodawcy i ich związek z wypadkiem przy pracy. Opinia biegłego podlega, jak inne dowody, ocenie według art. 233 § 1 k.p.c. Szczególne dla tego dowodu są kryteria oceny, które stanowią: poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania sformułowanego w niej stanowiska oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej ocen, a także zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej. Specyfika oceny tego dowodu wyraża się w tym, że sfera merytoryczna opinii kontrolowana jest przez sąd, który nie posiada wiadomości specjalnych, w istocie tylko w zakresie zgodności z zasadami logicznego myślenia i wiedzy powszechnej. Nadaje to pierwszorzędne znaczenie, przy tej ocenie, kryterium poziomu wiedzy biegłego (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2002 roku, V CKN 1354/00, LEX nr 77046). Ostatecznie, po otrzymaniu opinii uzupełniającej, organ rentowy nie wnosił dalszych zastrzeżeń do opinii. Sąd rozpoznając odwołanie w sprawie oparł się na opinii biegłych uznając za logiczny i przekonujący wniosek, że schorzenia wnioskodawcy powodują u niego trwałą częściową niezdolność do pracy oraz, że jest ona związana z doznany wypadkiem przy pracy. Z tego powodu Sąd uznał opinię biegłych za wiarygodną, jej wniosek jest w tym zakresie stanowczy i wiarygodnie uzasadniony, toteż Sąd uznał, że rozstrzygnięcie sprawy nie wymaga dalszego wyjaśnienia.

Zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 6 ustawy z 30 października 2002 roku o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. z 2009 roku, Nr 167, poz. 1322, t. jedn. ze zm.) ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej przysługuje renta z tytułu niezdolności do pracy. Art. 17 ust. 1 ustawy stanowi, że przy ustalaniu m.in. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy - do ustalania wysokości tych świadczeń oraz ich wypłaty stosuje się odpowiednio przepisy ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych z uwzględnieniem przepisów niniejszej ustawy. Na podstawie ustępu 2 cytowanego przepisu świadczenia, o których mowa w ust. 1, przysługują niezależnie od długości okresu ubezpieczenia wypadkowego oraz bez względu na datę powstania niezdolności do pracy spowodowanej wypadkiem przy pracy lub chorobą zawodową.

Zgodnie art. 57 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 roku, Nr 153, poz. 1227, t. jedn. ze zm.) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który jest niezdolny do pracy.

Pojęcie niezdolności do pracy jest kategorią prawną definiowaną w art. 12 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Odnosząc powyższe ustawowo określone przesłanki nabycia prawa do renty z tytułu niezdolności

do pracy w związku z wypadkiem przy pracy do rozpoznawanej sprawy należy uznać, że wnioskodawca spełnia wszelkie warunki do przyznania mu prawa do renty z tego tytułu.

Z powyższych względów oraz na podstawie powołanych przepisów i na mocy art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku.